

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. KUOK 23921/2014, sp. zn. KÚOK/16661/2014/ODSH-SD/7658,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 11. 3. 2014, č. j. KUOK 23921/2014, sp. zn. KÚOK/16661/2014/ODSH-SD/7658 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 12. 2013, č. j. PVMU 150078/2013 16a, a citované rozhodnutí bylo

potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7. 3. 2014) byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že dne 9. 8. 2013 v 09:11 hod. jako řidič osobního motorového vozidla, RZ:, jel obcí, po ulici (ve směru jízdy na) a v místě před domem č. 277, s povolenou rychlostí jízdy 50 km/h, bylo hlídkou Policie, dopravního inspektorátu Prostějov prováděno měření rychlosti silničním radarovým rychloměrem Ramer R7-CCD-U, přičemž u uvedeného vozidla byla při průjezdu naměřena rychlost jízdy 77 km/h (po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), a takto v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu byla překročena nejvyšší povolená rychlost v obci o 27 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 2. 5. 2014 žalobce namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání, resp. žalovaný chybně posoudil, že správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění odvolání vyzval. Dle názoru žalobce je povinností žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů.

Žalobce rovněž namítal, že v projednávané věci se správní orgány nezabývaly posouzením, zda policisté při provádění měření postupovali v souladu s návodem k obsluze, ačkoli výstup z měřicího zařízení prokazuje naměřenou rychlost jen tehdy, byl-li získán v souladu s návodem k obsluze. Správní orgány proto měly též provést návod k obsluze jako důkaz. Při jeho čtení by vyvstaly pochybnosti o správnosti postupu při měření a některými jeho částmi by byla nepochybně prokázána nesprávnost při měření. Návod k obsluze tak byl v řízení opominutým důkazem.

V této souvislosti žalobce namítá, že vozidlo, v němž bylo instalováno měřicí, nebylo postaveno rovnoběžně s vozovkou. Dle návodu k obsluze přitom musí být zachován odklon radarové hlavy od osy měřeného vozidla 22° , s tolerancí 1° . Tento úhel je zachován nastavením radarové hlavy do aretované polohy, správný úhel je tedy zachován jen tehdy, stojí-li vozidlo s radarem rovnoběžně s komunikací. Žalobce tvrdí, že vozidlo policie bylo postaveno šikmo ke komunikaci a namítá, že v řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by toto jeho tvrzení vyvrátil. Nesprávnost měření žalobce spatřuje i v tom, že měření nebylo provedeno na vodorovném stanovišti, jak požaduje návod k obsluze, což je seznatelné z předložené fotografie. Odchylka mimo rovinu měření způsobila podle jeho názoru další zvětšení úhlu odklonu radarové hlavy od osy měřeného vozidla. Výsledek měření v takovém případě nemohl odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla. Na podporu svých tvrzení

žalobce k doplnění žaloby přiložil odborný posudek vypracovaný Mgr. Patrikem Šebestou, DiS.

Žalobce má za to, že správní orgán nepostupoval v souladu s vyhledávací zásadou, tedy neprováděl důkazy v neprospěch, ale i ve prospěch obviněného. K tomu žalobce s poukazem na rozsudek NSS č. j. 5 As 126/2011-68 namítá, že není povinností obviněného ve správním řízení prokazovat svou nevinu, je naopak povinností správního orgánu prokázat jeho vinu.

Pochybení spatřuje žalobce i v tom, že správní orgány ignorovaly absenci jakéhokoli dokladu o proškolení obsluhy měřicího zařízení. Ve spisovém materiálu nejen že chybí osvědčení o proškolení osoby, která s měřícím zařízením operovala, ale v záznamech policie není uvedeno žádné jméno či identifikace této osoby. Ze spisového materiálu tedy nelze dovodit, že by měření prováděl policista, případně že by byl náležitě proškolen. Vzhledem k absenci protokolu o proškolení ve spisové dokumentaci žalobce usuzuje, že měření prováděla osoba, která k tomuto proškolená nebyla. S poukazem na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. 12. 2009 žalobce namítá, že pokud člen hlídky nebyl proškolen a přesto manipuloval s měřícím zařízením, porušil povinnost podle zákona o služebním poměru, a takto získaný důkaz proto správní orgán nesmí připustit.

Žalobce uvedl, že při ústním jednání vznesl námitky ohledně správnosti provedeného měření a očekával, že na základě tohoto podnětu se správní orgán bude blíže zabývat fotografií z měření a sám vyhodnotí, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. Na základě těchto poznatků mohl předvolat svědky či jiným způsobem doplnit dokazování, což neučinil.

Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl soudu, aby vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 6. 2014 uvedl, že usnesením ze dne 14. 1. 2014 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce cestou zmocněnce k odstranění vad blanketního odvolání. Není tedy pravdou, že by nebyla učiněna výzva k doplnění odvolání.

K námitkám ohledně absence návodu k obsluze a nesprávného nastavení měřicího zařízení žalovaný uvedl, že správní orgán provádí dokazování přestupkového jednání žalobce, nikoliv dokazování, jak bylo nainstalováno měřící zařízení. Pokud žalobce namítá skutečnosti o špatné instalaci zařízení, je pouze na něm, aby svoje tvrzení podpořil konkrétními důkazy. Žalobce se mylně domnívá, že správní orgán je povinen toto jeho tvrzení vyvracet. Žádný důkaz, kromě doplnění spisového materiálu o návod, který sám o sobě nic neprokazuje, však žalobce nenavrhuje. Na věc lze podle žalovaného aplikovat závěry rozsudku NSS sp. zn. 7 As 18/2011. Žalobce měl možnost tyto námitky uvést v době, kdy bylo možné je vyvrátit nebo potvrdit. U ústního jednání zmocněnec žalobce konstatoval, že měření rychlosti vozidel

musí korespondovat s návodem k obsluze a že obsluha musí být proškolená, samotné měření však nebylo zpochybněno. Na otázky správního orgánu týkající se obsluhy měřicího zařízení zmocněnec nereagoval ani v průběhu jednání, ani v poskytnuté lhůtě. Skutečnosti uváděné žalobcem v žalobě považuje žalovaný za účelové se snahou zpochybnit naměřené hodnoty. Správní orgán vychází z předpokladu, že pokud Policie ČR provádí měření rychlosti vozidel, provádějí ji proškolení policisté, kteří jsou s návodem k obsluze seznámeni. Proškolení policistů považuje žalovaný za notorietu, kterou není třeba prokazovat. Navíc žalobce odbornou znalost policistů nijak relevantně nezpochybnil. Po celou dobu řízení žalobce neuvedl žádné konkrétní výhrady k průběhu řízení a výhrady k důkazům byly pouze ve formě obecných nepodložených tvrzení.

Žalovaný je přesvědčen, že provedené dokazování jednoznačně prokázalo zaviněné jednání žalobce, a proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR ze dne 12. 8. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě přestupku dne 9. 8. 2013, úřední záznam Policie ČR sepsaný ppap. J. Š., nstržm. O. M. a ppap. M. Š., záznam o přestupku č. snímku 12, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo RZ: 4M3 5270 se záznamem rychlosti 80 km/h, fotodokumentace z místa silniční kontroly, ověřovací list č. 199/12 o ověření silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD v.č. 178/94, evidenční karta řidiče žalobce.

Dne 9. 9. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 21. 11. 2013 proběhlo ústní jednání, v jehož průběhu byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu. V průběhu ústního jednání se zmocněnec žalobce k věci vyjádřil a byla mu rovněž poskytnuta 14denní lhůta k písemnému vyjádření, žádné podání však nebylo správnímu orgánu doručeno.

Dne 9. 12. 2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. PVMU 150078/2013 16a, proti němuž podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce k jejich doplnění, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení písemnosti. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č. j. KUOK 23921/2014, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vychází z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Námítce, že žalobce nebyl vyzván k doplnění blanketního odvolání, soud nepřisvědčil. Součástí správního spisu je usnesení „Výzva k odstranění nedostatku, převzetí spisové dokumentace“ ze dne 14. 1. 2014, jehož obsahem je mimo jiné sdělení, že v odvolání ze dne 8. 1. 2014 a následně ze dne 13. 1. 2014 nejsou uvedeny údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Usnesení obsahuje rovněž výzvu k odstranění těchto nedostatků a doplnění obecně podaného odvolání, a to ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení předmětné písemnosti. Usnesení bylo dne 30. 1. 2014 osobně převzato zmocněncem žalobce Ing. M. J., který však v poskytnuté lhůtě na výzvu nijak nereagoval. Tvrzení, že žalobce, resp. jeho zmocněnec nebyl vyzván k doplnění blanketního odvolání, tedy nemá oporu ve spisovém materiálu.

Zbývající část žalobních námitek směřovala k otázkám náležitého zjištění skutkového stavu, resp. ke správnosti provedeného dokazování. Žalobce především namítal, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno chybně v důsledku rozporu měření s návodem k obsluze, poukazoval na existenci opomenutého důkazu (návodu k obsluze) a pochybení spatřoval rovněž v absenci dokladu o proškolení policisty obsluhujícího měřící zařízení.

V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Ze správního spisu soud zjistil, že ve věci se po podaném odporu konalo dne 21. 11. 2013 ústní jednání, o kterém byl sepsán protokol. V průběhu jednání bylo řádně provedeno dokazování, a to nejen čtením listin (především oznámení o přestupku sepsaného na místě, záznamu o přestupku obsahující fotografický záznam vozidla žalobce se zaznamenanou rychlostí, fotodokumentace pořízené při silniční kontrole a ověřovacího listu k použitému silničnímu radarovému rychloměru) ale i sdělením jejich podstatného obsahu. Zmocněnec žalobce byl se všemi podklady založenými ve spise seznámen a k provedeným důkazům se vyjádřil v tom smyslu, že měření rychlosti musí korespondovat s návodem k použití měřicího zařízení, že obsluha musí být řádně proškolená k použití měřicího přístroje, že pořízená fotodokumentace je nekvalitní a že oznámení přestupku je nekompletní a neúplné. Tyto vágní námitky však zmocněnec žalobce nepodložil žádnou konkrétnější argumentací (a to ani v reakci na výslovné dotazy správního orgánu) a tyto nespecifikoval a žádnými důkazy nepodložil ani v písemném vyjádření, na které mu byla správním orgánem poskytnuta 14denní lhůta. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí reagoval na uvedenou argumentaci zmocněnce žalobce tak, že listinné důkazy považuje za komplexní, vzájemně se doplňující a že v oznámení přestupku nebyly shledány žádné vady. K pořízené fotodokumentaci se vyjádřil v tom smyslu, že na této je zaznamenáno vozidlo, RZ:, jakož i osoba řidiče v době, kdy vozidlo bylo zastaveno hlídkou Policie ČR, vozidlo zaznamenané na fotografiích je přitom totožné s vozidlem zaznamenaným radarovým zařízením. Správní orgán se dále vyjádřil, že nemá žádné informace, že by hlídka Policie, která obsluhovala radarové zařízení, nebyla proškolená k obsluze tohoto zařízení. Proto výtky zmocněnce žalobce k zjištěnému skutkovému stavu shledal lichými. Takovému postupu správního orgánu nelze za uvedených okolností (jen vágní, nekonkretizovaná argumentace zmocněnce žalobce) ničeho vytknout.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil (viz výše). Žalovanému proto nezbylo než prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v rámci revizního principu, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchylovat, odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybnuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména ze záznamu o přestupku, který obsahuje zřetelnou fotodokumentaci, který je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo ověřovacím listem). Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Olomouckého kraje, Dopravního inspektorátu Prostějov ze dne 12. 8. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě dne 9. 8. 2013, úřední záznam sepsaný službu konajícími policisty o popisu dané události, záznam o přestupku, jehož součástí je i fotografie vozidla žalobce RZ: ..., z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla dne 9. 8. 2013 v 9:10:11 hod. naměřena rychlost jízdy 80 km/h, ověřovací list č. 199/12, podle něhož byl silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Měření bylo tedy prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru Ramer R7-CCD výr. č. 178/94, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností ověřovacího listu od 14. 9. 2012 do 13. 9. 2013). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dostupném na www.nssoud.cz přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Konkrétní námitky směřující proti nesprávnosti měření (rozpor s návodem k obsluze z důvodu měření na nerovném stanovišti či z důvodu postavení vozidla nikoli rovnoběžně s vozovkou) žalobce uplatnil poprvé v řízení před soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedeného měření nebyly s výjimkou zcela fádni argumentace uplatněné v průběhu ústního jednání ve správním řízení uplatněny a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je přitom poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce

v průběhu celého správního řízení tedy nelze tyto námitky v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).

Pokud žalobce namítal, že tím, že správní orgány v řízení jako důkaz neprovedly návod k obsluze měřicího zařízení, se jednalo o opomenutý důkaz, soud konstatuje, že tento důkazní návrh nebyl v průběhu řízení vznesen, nemůže se tedy jednat o důkaz opomenutý. V daném případě, jak bylo již uvedeno, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu o vině žalobce plně postačovaly shora zmíněné podklady. Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně a ani žalobce v průběhu správního řízení žádné konkrétní námitky v tomto směru nevznesl. Soudu ostatně není známo, jakým způsobem by mělo zařazení návodu k obsluze do spisového materiálu samo o sobě osvětlit zjištěný skutkový stav, když žalobce ani nenastínil, s jakými částmi návodu k obsluze mělo být provedené měření v rozporu. Zjevně není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevyvstala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být.

Konečně neobstojí ani námitka, že součástí spisového materiálu není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení. Ačkoli žalobce namítá, že ze spisového materiálu nevyplývá, jaká osoba obsluhovala měřicí zařízení, z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty je zjevné, že radar obsluhoval nstržm. O. M. (jako velitel hlídky a obsluha radaru). Skutečnost, že rychlost vozidla byla měřena policistou, tedy soud považuje za prokázanou. Příslušníkům Policie ČR přitom patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. nad tím, zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011 č. j. 7 As 18/2011-54, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého: „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. prosince 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová